

ONNI JA ONNETTOMUUS I

Väinö Hotti

Yleismaailmallinen

Kaikki ihmiset maailmassa pyrkivät parempaan elämään. Eteenpäin ja ylöspäin, se on jokaisen tavoitteena. Kukaan ei halua taantua. Huomisen tulee olla tätä päivää valoisampi.

Paratiisin perua

”Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää. Ja tuli ehto, ja tuli aamu, kuudes päivä” (1. Moos.1:31).

Kaikki oli hyvää, täydellistä. Kaikki onnellisen elämän edellytykset olivat olemassa. Jumala loi maailman hyväksi.

”Taivaaseen, mun sieluni, Riennä maasta matalasta! Taivaasta on sukusi, Tullut olet taivahasta. Eikö siis tee mielesi Jälleen kotimaahasi?” (Vvk.620:2).

Taivasehto

Ihmisillä on taivaskaipuu, mutta hänen tulee suostua ”taivasehtoihin”; ehto on UUESTISYNTYMINEN. Toisaalta, jos ihminen pääsisi taivaaseen ”vanhalla luonnolla”, ei hän siellä viihtyisi.

”Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa” (Joh.3:3).

Vanha taru kertoo kurjesta ja joutsenesta. Kaunis joutsen laskeutui kerran lammen rannalle. Kurki kahlaili rantavedessä etanoita etsien. Kurki käänsi päänsä kohti joutsenta ja kysyi: "Mistä sinä tulet?" "Minä tulen taivaasta", joutsen vastasi. "Entä missä on taivas?" tiedusteli kurki. "Taivasko?" virkkoi joutsen. "Etkö ole koskaan kuullut puhuttavan taivaasta"? Ja sitten se alkoi kuvata taivaan kirkkautta, mutta ei saanut kurkea kiinnostumaan asiasta. Lopulta kurki kysyi: "Onko siellä etanoita?" "Etanoita", kertasi joutsen, "eipä tietenkään". "Vai niin", tuumi kurki, "sitten saat minun puolestani pitää taivaasi. Minä tahdon etanoita" (Ev.lut. Herätysseura, 111 Esimerkkikertomusta, ss.70,71).

H.G. Th. BROFELDT
14.3.1837 – 4.2.1914

Jos immeene luonnontilassa vietäs taevaasee, niin hälle tulis sieltä ikävä entisille elomaelleen... Eehä tiellä oo sanomalehtijäkkää... Eijoo Salmetarta eekä ies meejeriäkkää." Kerran hän taas puhui siitä, miten ihmiset "perävilikkoo" kiirehtisivät pois taivaasta, kun siellä ei ole tanssiaisiakaan. Ihminen tarvitsee totisen parannuksen ja uudistuksen viihtyäkseen taivaallisessa olotilassa ja tunteakseen sen omakseen (Olavi Tarvainen, Savolainen sielunpaimen, ss.33,34).

*Oi, Suomen nuoret Jeesus itki kerran, katsoen kansaa Jerusalemin,
Nauratko nähdessäsi ristin Herran, Työnnätkö luotas onnen ainaisen.
Ei huvin teillä taivaan ovi aukee, ei tanssin nautinnon, ei loistonkaan.
Unelmas kaikki tyhjiin kerran raukee, ei auta silloin armon huutoskaan.*

*Viel' kutsuu Jeesus, Kuuletko tuon äänen On sydän rakkautta tulvillaan.
Oi Suomen kansa, ethän käytä väärin, Etsikkoaikaas ohikiitävää.
Nyt sielu, nöyryy eessä taivaan Herran, kun elos kulkee kohti kuolemaa.
Ei armo syntiä voi peittää kerran, kun Herran luona kaikki riisutaan. (Netti).*

Synti ja onnettomuus

Sitten tuli SYNTI. Se jyräsi totaalisesti kaiken hyvän: katso se oli sangen paha! Onnen edellytykset lyötiin murskaksi. Tuhansia vuosia ihmiskunta on saanut piehtaroita syntiinlankeemuksen surkeissa seurauksissa. Syntiinlankeemus merkitsi ONNETTOMUUTTA ja KUOLEMAA!

Korjausliike

Jumala halusi korjata syntiinlankeemuksen katastrofaaliset seuraukset. Se maksoi paljon – Jumalan Pojan hengen. Kaikki tehtiin mitä voitiin – mutta se riittikin:

Etsintää

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi. Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen” (Joh.3:16-18).

”Niin Herra Jumala ajoi hänet pois Eedenin paratiisista viljelemään maata, josta hän oli otettu. Ja hän karkoitti ihmisen ja asetti Eedenin paratiisin itäpuolelle kerubit ynnä välkkyvän, leimuavan miekan vartioitsemaan elämän puun tietä” (1. Moos.3:23,24).

Kohtalokas ja korvaamaton virhe oli tapahtunut. Paratiisi täytyi jättää taakse. Muisto ja kaipaus paratiisista jäi kuitenkin ihmisen sisimpään – jospa vielä kerran paratiisin ihanat portit aukeaisivat!

Raamattu on aarre

Oli kerran eräs vanha köyhä nainen, joka eleli pienessä mökissään. Ruoka loppui hänen komerostansa, vain säkit olivat lakanoina hänen vuoteessaan, puita ei ollut panna uuniin, hän itse eli heikkona kylmyydestä ja nälästä leväten vain säkki vuoteellaan. Naisen kissakin oli nälissään. Seurakunnan diakonissa saapui hänen kotiinsa kysyen: ”Eikö teillä olekin poika, joka asuu kaukana Englannissa, ettekö ole saaneet häneltä rahalähetyksiä?” ”Hän lähettää vain hauskoja kuvia”, vastasi nainen, tuoden pinon ulkomaan seteleitä. ”Mutta nämähän ovat rahaa”, sanoi diakonissa. Pian setelit muutettiin Suomen rahaksi. Naiselle tuotiin halkoja, hän sai ihanan, lämpimän peiton, ruokaakin hän sai kissansa kanssa kyllikseen.

Monet kristityt ovat tällaisia. Raamatun lupaukset ovat vain sieviä kuvia heille. Ne eivät hyödytä, koska he eivät käytä niitä (Ev.lut. Herätysseura, 111 Esimerkkikertomusta, s.42).

”On meillä aarre verraton, Se kalliimpi on kultaa, Ja kivet kalliimmatkin on Sen rinnalla vain multaa. Tää lahja kallis taivahan. Tää parhain aarteemme On pyhä sana Jumalan, Sen saimme omaksemme” (Vvk.162:1).

Uskovan ilon aihe

”Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha. **Iloitkaa ja riemuitkaa**, sillä teidän palkkanne on suuri taivaassa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä” (Matt.5:11,12).

Parhaat päivät edessäpäin

”Mutta vanhurskasten polku on kuin aamurusko, **joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka**” (Snl.4:18).

”Sentähden, koska **me saamme valtakunnan, joka ei järky**, olkaamme kiitolliset ja siten palvelkaamme Jumalaa, hänelle mielihyväksi, pyhällä arkuudella ja pelolla” (Hebr.12:28).